

(המשך מעמוד 7)

לא היה בספר, מתעורר ספק לגבי זהות האנשים.

לאישים אלה התחיל למסור אינפורמציה פוליטית (לא בטחונית) על המצב בישראל. אישים אלה שלחו אליו אדם, ששירת כדיפלומט מטעם מדינה מסוימת בתל-אביב, כדי לקבל אינפורמציה נוספת.

בר הציע לאיש זה — הדיפלומט הזר — לצלם קטעים מיומנו הפרטי של בן-גוריון, המעידים — כביכול — כי בוג'י אינו עויין לסובייטים. הוא מסר לאיש תצלומים אלה ברחוב, אחרי התקשרות טלפונית. כתוצאה מכך נאסר.

★ ★ ★

אי-אפשר להאמין לסיפור זה. וכל מי שהכיר את בר, ואת כושרו השיכי-לי המזהיר, יודע כי גם הוא לא היה מאמין בו.

בר ידע, בלי ספק, שכל אדם מסוגו של אותו דיפלומט חשוד כמרגל. הוא ידע כי מסירת מיסמכים מצולמים לדיפלומט כזה, ברחוב, בתנאים מחתרתיים, מוכרחה להיחשב כריגול.

הוא ידע שאדם המסתבך בפעולות כזאת, נתון מאותו רגע לשבט ולחפז בירי מנגנון-הריגול הזר, היכול להפעיל נגדו אמצעי-סחיטה.

הוא ידע ששום מרגל אינו יכול לקבוע לעצמו תחום, לקבוע: עד כאן אני הולך.

בר גם מספר כי בחקירתו בידי אנשי הש"ב לא ייחסו אלה ערך רב לקטעים ה-מצולמים מיומן בן-גוריון. היתה לכך סיבה: ברשותו של בר נמצאו מיסמכים אחרים, שיכלו לעניין את הדיפלומט הזר הרבה יותר. (מיסמכים אלה היו בעלי אופי בטחוני מובהק — אך הם לא נגעו לבטחונה של ישראל דקא, אלא למדינה אחרת. לכן יש מקום להאמין לבר בטענתו כי עד מאסרו לא מסר לסוכן הזר חומר העלול לפגוע בישראל.)

בקיזור: אי-אפשר להאמין כי בר האמין ברצינות שפגישותיו הי-מחתרתיות עם הסוכן הזר מהווים פעולה פוליטית, בבחינת מיבצע דיפלומטי פרטי.

★ ★ ★

חשוב לקבוע זאת, כדי למתוח קו ברור בין המותר והאסור, בין פעולה פוליטית לגיטימית לבין התדרדרות.

אזרח במדינה דמוקרטית רשאי להיפגש עם אישים זרים, ולהסביר להם את דיעותיו — בתנאי שהדבר ייעשה בגלוי, ללא קונסי-פירציה.

מותר לאדם לנהל פעולה פוליטית אצל זרים, גם בחוץ-לארץ — בתנאי שפעולה זו תהיה בעלת רקע ציבורי, חסתמך על כו-חות ציבוריים (ויהיו אלה קטנים ויוצאי-דופן ככל שיהיו).

כרנע שאדם מכנים לראשו שי-עליו לפעול כיוזר, בפתר, ללא קשר עם שום כוח ציבורי ישן או חדש, תוך מגע עם גורמים זרים — הוא צועד את הצעד הי-ראשון בדרך שאין ממנה תשובה.

כלל זה חל בבירור על מגעיו של בר — אפילו אם נאמין ללא סייג לחלק זה של וידויו, ונתייחס לסיפורו כאל אמת מוכחת. היתה זו דרך פפולה — וקשה להאמין שבר לא הכין זאת בעת מעשה.

★ ★ ★

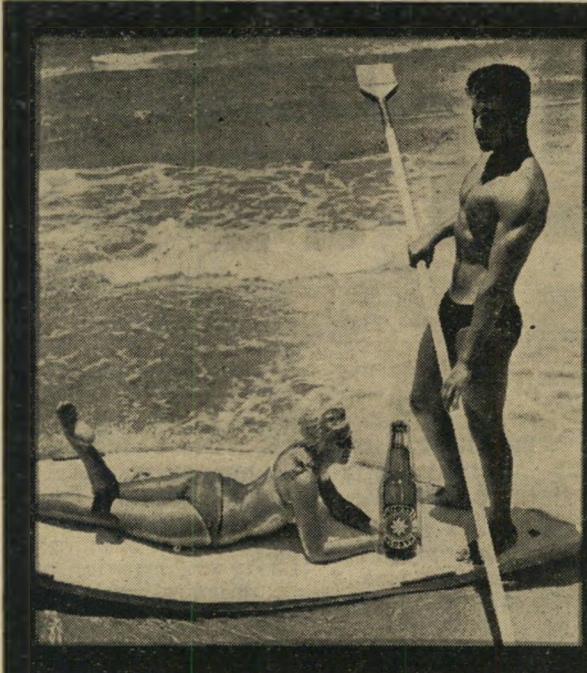
לזה חייב להיאמר, בפה מלא — ולוא רק כהקדמה לדברי-הלל המגיעים ליש-ראל בר, הוגה-הדעות.

את דיעותיו רשם בספר, העומד להופיע — אך הן כבר מבצצות בבירור בחידויו זה. אין בהן הפתעה למי שהכיר את בר, למי שהחליף עימו דעות במשך שנים.

בר הוגה-הדעות היה נאמן ל-ישראל, חרד לגורלה.

הוא תרם תרומה חשובה לגיבוש רעיון ההשתלבות במרחב, לעיצוב עקרונותיה של מדיניות-חוץ ישראלית עצמאית, להבנת ה-מציאות בעולם הגדול ובעולם הערבי, בקר-צור — למחשב המדיני של המשטר החדש, אותו אנחנו מצויים להקים.

את בר זה נזכור בהערכה ובי-העריצה — חרף כל החסות-בכיות והחולשות של בר השני.

תנו לגבר

תנו לגבר — הראוי לשמו
— את הבירה הראויה
לשמה — „גולדסטאר“.
מרוה צמאון ומשיבה נפש.

גולדסטאר

